

I. évfolyam, 4. szám.

Megjelenik havonta egyszer.

Budapest, 1910. április.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: **csak 50 fillér.**

Új emberek.

János evang. 3. rész, 7. vers:

„Szükség néktek újonnan születetek“.

Midőn egykor Jézus Jeruzsálemben volt, késő éjjel a zsidók főembere, névleg Nikodémus elment hozzá, hogy vele Isten országáról beszélgessen. Nikodémus nagy tiszteletben állott a nép előtt jámborsága miatt, különben nem lehetett volna tagja a tanácsnak. Szigorúan a törvény szerint élt, lelkiismeretesen megtartotta a vallás előírásait, a zsinagógában tartott isteni tiszteleteket látogatta, rendesen imádkozott, olvasott és kutatott a szentírásokban. Mindennek dacára nem volt önmagával megelégedve. Szívében nem volt bizonyosság a felől, hogy tetszik-e igazán Istennek és bemehet-e az Istennek országába. Ezért vonzódott Jézushoz, az egyszerű názárethi prófétához, akitől választ remélt mindazon kérdésekre, melyek szíven feküdtek: „Mit kell nekem cselekednem, hogy üdvözüljek és hogy az Istennek országába bemehessek?“ Jézus rögtön tudta, mi hiányzik Nikodémusnak és még mielőtt ez, az őt olyan igen érdeklő kérdéseket kimondta volna, válaszolta Ő: „Szükség újonnan születetek“.

Nincsenek-e sok ezren azok, akik hasonló módon járnak, mint Nikodémus? Ők törekednek jámborokká lenni, jót cselekedni, Isten parancsolatait megtartani és ezek által lelküket megmenteni. De dacára komoly törekvéseiknek, éppen legjobb óráikban meg van nekik ama tudatuk, hogy hiányzik nekik valami, ami által Istennek tessenek. Emberek előtt persze könnyebben lehetünk jámborokká, mert ők csak azt látják, ami a

szembe tűnik, de Isten, aki a szívet és veséket vizsgálja, bensőnkben úgy olvas, mint nyitott könyvben és meg nem csálható külső látszat által. Az ő hangja az, ha ő minket a lelkiismeret által gyarlóságainkra és bűneinkre emlékeztet. Érezted-e már, kedves olvasó, eme benső nyugtalanságot? Eljöttél-e ezzel, mint Nikodémus, Jézushoz? Nem nyerhetsz más választ, mint: „Szükség néktek újonnan születetek.“

Eme szavakkal Jézus általános érvényű törvényt állít fel. „Szükség néktek újonnan születetek“, egy törvény, mely alól kivétel nincs. Ha Nikodémusra nézve szükséges volt újonnan születni, aki pedig oly jámbor és erényes életű volt, mennyivel inkább másokra nézve, akik nyilvánvaló bűnökbe estek. Van-e egyáltalán ember, akinek ne volna vétke? Jézus kivételével, nincs egy sem. „Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is“ (Rom. 3, 12.) Ez Isten igéjének véleménye mi rólunk. Ez igaz marad még abban az esetben is, ha mi el nem fogadjuk. Aki a bűn veszedelmétől meg akar szabadulni, aki üdvözülni akar, aki részese akar lenni a mennyei dicsőségnek, amelyet Isten szerzett azoknak, akik őt szeretik, annak csak egy útja van: „Szükség néktek újonnan születetek“.

Mi tehát ez az újjászületés? Némelyek azt hiszik, hogy egy szertartás, talán a keresztség. Ha ez igaz volna, úgy mindazok, akik megkereszteltettek, újonnan születtek volna. Nos hát aki újonnan született, annak élete a Szentírás szerint meg is termi az újjászületés gyümölcseit: Jézus Krisztusban való hit, Isten iránt való szeretet teljes szívből, őszinte felebaráti szeretet és az örökélet élő vagyis

biztos reménysége. „A Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, békétűrés, szíves-ség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség“. (Gal. 5, 22.) Látjuk-e mi eme gyümölcsöket a legtöbb megkereszteltnél? Nem, éppen ennek ellenkezőjét. Külsőleg bár Krisztus nevét viselik, de szívük távol van Istentől, holtak bűneik és vétkeik miatt (Ef. 2, 1–2.) és e világ folyása szerint élnek. Sokan Istennel éppen ellenséges magatartást mutatnak és róla semmit sem akarnak tudni. Nem, a kereszt-ség nem az újjászületés. Egyszer vagy többször is megkeresztelkedhetünk és amellett mégis a régiak maradhatunk. Az újjászüle-tettek azonban új emberekké lettek, akikről Pál ezt mondja: „A régiak elmultak, imé újjá lett minden“. (2. Kor. 5, 17.) A kereszt-ség az újjászületés *jelképe*. János mondá: „Én vízzel keresztellek titeket, de aki utánam jó, erősebb nálamnál, ő Szent-Lélekkel és tűzzel keresztel majd titeket“. (Máté 3, 11.)

Eleinte Nikodémus nem értette meg a Megtartót. Csodálkozva kérdezé: „Mimódon születhetik az ember, ha vén? Vajjon beme-het-e ő az ő anyjának méhébe másodszor és születhetik-e?“ Így jár az érzéki ember még ma is. „Bolondság néki és meg sem értheti, mivelhogy lelkiképen ítélte meg“. (1 Kor. 2, 14.) Az újjászületést nem lehet megérteni, mielőtt át nem éljük. Mint minden élet a világban, úgy az isteni élet is, melyet a Szent-Lélek által nyerünk az újjászületés-ben, titokzatossággal van övezve. Ezért nem is próbálkozom tovább, kedves olvasó, neked az újjászületést megmagyarázni, hanem arra kérlek, vizsgálj meg magad, átélte-e már azt és ha belátod, hogy még nem, intelek és buzdítalak, hogy lépj arra az útra, amely annak átélésére vezet. Ez nagyon egyszerű. Jézushoz kell jönnöd, aki bűneidet viselte, ki éretted meghalt és feltámadott. Kérd őt, hogy szabadítson meg a bűn súlyától és hatalmától, hogy ő adja neked az ő Szent-Lelkét és újítsa meg a szíved. Bizzál meg benne, hogy ő ezt megcselekszi és látni fogod, mint nyersz felülről új, isteni életet. Szíved megújul. A bűnt, melyet eddig szerettél, gyűlölni fogod; Istent, kitől távol voltál, szeretni fogod; parancsolatai, melyek nehezek-nek tünnek még neked, az ő erejében könnyűek lesznek előtted; kétely és nyug-talanság elfognak tűnni szívedből és Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, fog szívedben uralkodni. Elnyered ama bizony-ságot, hogy Istennek gyermeke és az örök-életnek örököse lettél. Belátod, hogy e világ-ban csak vendég és vándor vagy, azonban hazád és polgárjogod fenn van az Atyánál. A világ az ő kéjével és örömeivel nincs többé nagy hatással reád. Örömöd most már az Istennel való közösség Krisztus Jézus által. Valóban minden újjá lett.

M.

A szegény Jakab.

Angolország tengerpartján, Norwich és Jarmouth között egy apa járkál négy éves gyermekével. Agyermek siránkozva szól: „éhes vagyok“. De apja ráförmed: „hallgass, te rossz gyerek!“ A gyermek azonban folytatja siránkozását: „Igen igen, nagyon éhes vagyok, fáj, apám“. És az apa még hara-gosabban rászól: „hát még se hallgatsz, gaz ficzko, tán itt e kövek közül, a homok-ból kerítsek neked kenyeret?“ Erre a gyer-mek egész teste megremeg és többet nem szól, mert az apa durva, kemény hangon beszélt hozzá az imént és szemei csak úgy szikráztak a dültől.

Egy kis ideig ismét hallgatva ballagnak egymás mellett; a gyermek lehajtja fejét, hogy a könnyeket elrejtse, melyek beesett, sovány arcán lecsurognak. Az apa szívében pedig sötét gondolatok raja kergeti egy-mást, mialatt hiába erőlködik, hogy testét egyensúlyban tartsa, nem sikerül. Mert nyomorult szokása szerint most is részeg, azért inognak, tántorognak lábai.

Egyszerre azonban a gyermekből, aki egy ideig erőszakosan magába fojtotta kinját, elemi erővel tört ki a hangos zoko-gás és jajveszékelve kiáltá: „Kenyeret apám, csak egy kis darabka kenyeret!“ Erre az istentelen apa a kétségbeesés és düh egy hirtelen rohamában megragadta gyermekét és karjának egész erejével a tengerbe lökte; aztán gyorsan, mintha kergetné valaki, elszaladt.

A körülmények rendkívüli összetalálko-zása folytán azonban, melyet a világ egy semmit mondó szóval „véletlen“-nek, de a keresztyén ember „gondviselésnek“ nevez, éppen ott a tengerbe dobott szerencsétlen gyermek közelében egy szál deszka úszott a vízen, melybe a már-már megfúló gyer-mek kapaszkodhatott. A szél és az erős hullámmozgás csakhamar messze elsodorták őt a paritól.

A közelben éppen egy hadi hajó hor-gonyzott és onnan látták a deszkába kapaszkodó gyermeket, amint a hullámok rettenetes erővel egyenesen a hajónak sodor-ják, hogy azon menthetetlenül összezsúzó-djék. Vajjon mi lesz a szegény gyermekkel? Elnéz-e pusztulását? Nem lehetne-e vala-hogyan megmenteni? Ezek voltak azok a kérdések, melyek a hajó embereinek agyá-ban még kergetőztek, midőn egy hajós-legény, ki élete kockáztatásával közben már a tengerbe ugrott volt, a gyermekkel a hátán már ismét a hajóhoz közeledett.

A megmentett kis fiút a hajón minden-féléről kikérdezték; de a gyermek a kérde-zősködésre mindössze csak annyit tudott felelni, hogy: „Jakabnak hinak“. Egyebet

nem igen tudott mondani, amiből a kilétét vagy származását meg lehetett volna állapítani. Elnevezték tehát „szegény Jakab“-nak, és ott tartották a hajón.

És szegény Jakab igen szelid, mindenkihez szíves, szolgálatra kész gyermek volt, ki sok hajlamot mutatott a tanulásra és csakhamar az egész hajólegénység szeretetét birta. Mindenki úgy tekintette, mint a hajó fogadott gyermekét és becsületbeli kötelességének tartotta, hogy minden nélkülözéstől megóvja. Miután látták, hogy a fiú tehetséges, kiképeztették és a tanulmányi évek hosszú sora elteltével Jakabbal már mint a királyi tengerészorvosával találkozunk ismét egy hadi hajón. Ebben a minőségben kitűnően végezte szolgálatát az Anglia és Franciaország közötti hosszú háborúban.

Egyszer a háború folyamán a hajó, melyen Jakab szolgált, egy kisebb ellenséges járművet ejtett hatalmába, melynek néhány sebesültjét aztán a fedélzetre szállították és a fiatal orvos kezelésére bízták. Azok között egy már éltes ember is volt, kinek sebei halálosaknak mutatkoztak. A fiatal sebész mindazonáltal fáradhatatlan gondot fordított a sebesültekre; azonban minden tudása és odaadó ápolása itt hiábavaló volt.

Midőn az ismeretlen öreg ember már úgy érezte, hogy halálának órája közeledik, a fiatal orvosnak még háladatosságának zálogát kívánta hagyni és miután megkérte, hogy néhány pillanatig mellette maradjon, így szólt hozzá: „A sok jószág és szeretet, melyet ön irántam tanúsított, arra indít, hogy önre hagyjam az egyetlen kincset, mely ezen a világon még az enyém“. És azzal egy bibliát adva át a fiatal orvosnak, még hozzátette: „Egy jámbor hölgy, ki nagy nyomorúságomban szemeimet megnyitotta és engem az irgalmas Isten segítségével bűnös szenvedélyeimtől megszabadított, adta nekem ezt a könyvet. Ebben találtam meg az üdvösség útját, bűneim bocsánatát Jézus Krisztus által, szívemnek pedig, melyet sokáig lelkiismereti furdalások mardostak, édes békét és boldogtalanságom napjaiban a legbecsesebb vigasztalást“.

Beszéd közben egyszerre megakadt a haldokló. Lelkét nyilván még nyomta valami borzasztó titok; de látszott rajta, hogy benne a vágy, hogy szívét egészen kitárja, még viaskodik egy nagy bűn bevallásától irtózó szégyenérzetével. A belső vívódás azonban csak néhány pillanatig tartott. Aztán csendes, komoly hangon feltárta az orvos előtt egész múltját, minden bűnét és istentelenséget, melyet valaha elkövetett és végül azt is, hogy évekkel azelőtt szegény négy éves fiát, ki tőle kenyeret kért, a tengerbe lökte.

A fiatal orvos azalatt figyelmesen hallgatott, de megindultsága, majd pedig megdöbbenése a haldokló elbeszélése alatt mindinkább fokozódott. Végül felkiáltott: „Istenem, Istenem, hát lehetséges volna ez!“ Aztán megragadván az öreg kezét izgatottan kérdezte: „Mondja csak, kérem, Anglia mely tájában történt az az eset, melyről most legutóbb beszélt!“

„Norwich és Jarmouth között“, felelte az öreg, csodálkozva a fiatal ember rendkívüli megindultságán, melyet nem értett meg. — „És mennyi ideje annak, hogy az az esemény megtörtént?“ — Körülbelül huszonhárom esztendeje — „És nem hitták Jakabnak azt a gyermeket?“ szakította félbe az öreget az izgatottságtól már majdnem magán kívül lévő fiatal ember. „De igen, Jakabnak hívták“, felelte ismét az öreg mindinkább fokozódó csodálkozással.

A fiatal ember pedig térdre borult a haldokló ágya előtt és mély megindultsággal kiáltotta: „Apám, édes apám, áldja meg a fiát; a jó Isten az, ki bennünket ismét összehozott, Ő az, ki jámbor megtérésének csodás példáját szemem elé akarta állítani.“

Az öreg sokáig nem hitt a szemeinek; ajka néma volt és azt hitte, hogy mindaz, amit lát és hall, csak szép álom, melyből keserű lesz az ébredés. De lassankint mégis sikerült annyira összeszednie gondolatait, hogy most már a maga részéről is tudott a fiatal tengerészorvoshoz a dolog részleteire vonatkozó kérdéseket intézni. Így meggyőződött ő is, hogy valóban a fia az, aki előtte áll, és örömkönnyei csurogtak alá halovány arcán, melyen már ott borongott a halál árnyéka. Végre mint Simeon ő is fohászkodva kiáltotta: „Uram, íme békében bocsátod el a te szolgádat“.

Még ugyanaz nap meghalt fia karjai között, hálaimával az ajkán.

Ez a váratlan, csodálatos összetalálkozás oly mély hatást tett a fiatal emberre, hogy nemsokára otthagya a tengerészetet, hogy az isteni íge hirdetésének szentelje életét. — És egyszer évek múlva megtörtént egy vallásos gyülekezetben, hogy a gyülekezet szónoka, miután az ámuló és könnyekig meghatott hallgatóság előtt a fenti megindító történetet elmondta volt, e szavakkal végezte be előadását: „A szegény Jakab pedig, szeretett hűveim, én vagyok.“

Keresztényeknek

sohasem kellene megfélekezniük arról, hogy ők Krisztusnak levelei, melyeket mindenki olvas, úgy hogy egy szavuk és tettük sem fontosság nélküli, mivel vagy dicsőséget, vagy szégyent hoz fenségés nevére.

Nem érek rá.

„Nem érek rá templomba menni.“ — Akkor kezdj el legalább otthon imádkozni. — „Arra sem érek rá.“ — Hallgasd és fontold meg a következő történetet: — Egynéhány év előtt élt egy kereskedő, kinek virágzó üzlete volt, melynek jövedelméből családjával gond nélkül élhetett. De elégedetlenségében mindig azon volt, hogy üzletét nagyobbítsa és így nyereségét szaporítsa. Pénzvágya annyira ment, hogy a fél vasárnapot is hétköznapi munkára használta; alkalmazottaival számítgatott és új nyereségeken törte fejét. A vasárnap másik felét pedig valamely kirándulással vagy ünnepély látogatásával töltötte. Hétfőn reggel aztán ismét korán munkaszála mellett volt.

Egy ily hétfő reggel, zajosan eltöltött vasárnap után, midőn reggelijénél ült, felesége kérde tőle, hallotta-e, hogy D. úr meghalt.

„Nem hallottam,“ válaszolá. „Hiszen elég szép kort ért el; ami engem illet, én nem érek rá meghalni, vagy arra gondolni is.“ Reggeli után ismét irodájába készült menni, hogy ott üzleti ügyeivel foglalkozzék, midőn az ajtóban váratlanul holtan esett össze.

Ráérsz-e Te? Igaz, aki manapság valamely téren előre akar jutni, annak minden erejét össze kell szednie és minden órát komoly munkával kitöltenie; innen van, hogy sokan azt hiszik, hogy nem érnek rá imádkozni. Reggel megrövidítik imájukat abban a hiszemben, hogy majd este a mulasztottat pótolni fogják, este pedig oly fáradtak, hogy a gondolatok megakadnak és alig tehetnek eleget egy régi, betanult formulának.

Áldásos baleset.

Egy kereskedő kénytelen volt egy paplakban megszállni éjszakára, mivel kocsijának egy kereke eltört. Szobájában talált egy bibliát, melyben unalomból olvasgatni kezdett. Olvasás közben a gazdag emberről szóló példabeszédre akadt, kinek földje bőségesen termett, evvel a rettenetes befejezéssel: „Bolond, ez éjjel elkéri a te lelkedet te tőled; amit pedig készítettél, kiéi lesznek?“ Ekkor erőt vett rajta a gondolat: „Mi lett volna belőlem, ha tegnap a baleset alkalmával meghaltam volna? Gyűjtöttem-e kincseket a mennyországban?“ Istennek ezen intő szavai nem voltak hiábavalók. A ház urától elkérte a bibliát, mely ettől az időtől fogva mindig vele volt utazásaiban.

A szeretet nyelvét a süketnéma is megérti.

A megtérés áldásai.

Egy alkalommal két barát elhaladt egy öreg ház mellett, mely oly elhanyagoltnak látszott, hogy az egyik kérde a másiktól:

„Ugyan ki lakik e házban?“ A válasz ez volt: „Egy iszákos, istentelen ember“. Egy év múlva ismét arra mentek. A ház és egész környezete teljesen más benyomást tett rájuk. „Úgy látszik az iszákos ember elköltözött és egy derék, szorgalmas ember lakik most itt“, mondá az egyik. Szorgalmas, becsületes ember lakik most itt, az igaz, de nem más mint az egykori iszákos. Megtért és új emberré lett; nem csak ő rajta látható ez, hanem egész családján, sőt az egész házon és környezeten; mondhatjuk ez esetben: „A régiék elmúltak, imé újjá lett minden“.

Szeresd felebarátodat.

Egy csepp mézzel több legyet lehet fogni — szokás mondani — mint egy egész hordó eczettel. És ez igaz is; ha a kellő időben a csepp mézet alkalmazni tudnók, sok savanyú eczetet megtakaríthatnánk.

Egy istenfélő embernek volt egy szép kertje. Egy napon szomszédjának disznai betörték kertjébe és azt rettenetesen feltúrták. Mikor megpillantá azokat, átkergette őket és átkiáltott szomszédjának: „Ugyan vigyázz a jövőben jobban állataidra. Ha azonban mégegyszer...“ „Szomszédja, egy gonosz, hirtelen haragú ember, ingerülten közbekiált: „Hát aztán, ha mégegyszer...?“ Nyugodtan és barátságosan válaszol Jézus tanítványa: „Nos, ha mégegyszer átjönnek, kénytelen lesznek őket ismét visszahajtani“. Ez csak egy néhány szó volt, de a mennyei törvény szellemében volt mondva és oly mély benyomást tett a szomszédra, hogy disznait sohasem engedte többé át a másik kertjébe, sőt barátja lett szomszédjának és ezentúl együtt haladtak a mennyország felé vezető úton.

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapesten, VII., Erzsébet-körut 48. I.
Vasárnap d. e. 10 órakor, d. u. 5 órakor és

Kedden este 8 órakor (németül),
Csütörtökön este 8 órakor (magyarul).

Kispesten, Fő-utca 5.

Hétfőn este 8 órakor (magyarul),
Csütörtökön este 8 órakor (németül).

Palotaújfalun, Dugonits-utca 25.

Kedden este 7 órakor és
Vasárnap d. u. 4 órakor (magyarul).

Szivesen látjuk!

Kiadó: Melle F. H. Ottó.

Szerkesztő: Jakob János.